

vy - cho - di - lo ja - sné slu - ne - ťko.

[: Když v úterý raničko :]
vychodilo jasné slunečko.

Nad tú horu vysokú,
nad tú lindu, lindu zelenú.

Na té lindě ptáčekové,

prospěvují oni vesele.

Rozličné hlasy mají,
švarné děvečce porokují.

Ptám se já tě, slavičku,
abys mně pověděl pravdičku,

na dlúze-li mého veselí?

Tvého veselí nic děle
enem od pátku do neděle.

Ty to, ptáčku, ty to lžeš,
mého veselí je enem dnes.

633. PŘIJEDOUCE DO DĚDINY BYTEDLNÉ

1258.

Od Brna

Pro Bo-ha vás pro-sím v té va-še dě - din - ce, ne - u - bli - žu - jte tu na - še Ma - jda - len - ce.

Pro Boha vás prosím
v té vaší dědince,
neubližujte tu
naše Majdalence.

Ona je jediná
Zavodskýho dcera,
neublížila jí
židenská dědina.

634. PŘI VJEZDU DO DOMU BYTEDLNÉHO

1259. (*Nápěv 163 [347]*)

Z Osvětman

Okolo Buchlova
veliká inováť:
Staral se syneček,
kde bude nocováť.

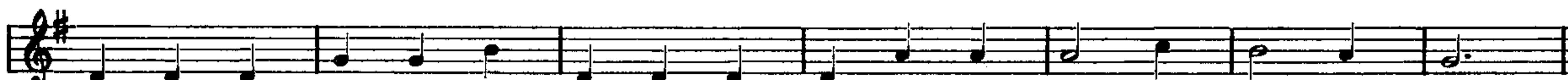
A u tech susedů
majú červený stůl,
tam bude, synečku,
tam bude nocleh tvůj.

1260.

Z Bruzovic

Šel my - sli - ve - ček do po - le, na - de - šel dzě - vča v tej ho - ře, ho - ry

ho - ra - sa fa - la - dry ho - psa - sa, na - de - šel dzě - vča v tej ho - ře.

Šel mysliveček do pole,
nadešel dzěvča v tej hoře.
Hory horasa faladry hopsasa,
nadešel dzěvča v tej hoře.

skoro se budžě vydovać. Atd.
Jo se vydovać něbudu,
jech mlado, nimom rozumu.

Jeho panimama kuka:
Co mi to vedžeš za tluka?

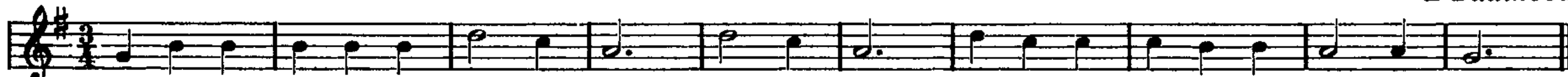
Ně tak, panimamo, zostra,
budu jo vaša něvěsta.

Začal se ho un vyptovać,

Chycil sobě ju za ruku,
kludzil sobě ju do dumku.

1261.

Z Budíkova

Haj, haj, haj, hu - si - čky, přes ce - stu, přes ce - stu, ve - ze - me Mar - tin - kom ne - vě - stu.

Haj, haj, haj, husičky, [: přes cestu, :]
vezeme Martinkom nevěstu.

Martinek ten kóká ven z vokna:
»Co nám to vedete za tlóka.«

To není, Martinku, žádné tlók,
a to je pro tebe zlaté slóp.